

“Ye Are My Friends”

By Elder David L. Buckner
Of the Seventy

“Ви Мої друзі”

Старійшина Девід Л. Бакнер
Сімдесятник

October 2024 general conference

The Savior’s declaration “ye are my friends” is a clarion call to build higher and holier relationships among all of God’s children.

In a world filled with contention and division, where civil discourse has been replaced with judgment and scorn, and friendships are defined by -isms and -ites, I have come to know that there is a clear, simple, and divine example we can look to for unity, love, and belonging. That example is Jesus Christ. I testify that He is the great unifier.

We Are His Friends

In December of 1832, as “appearances of troubles among the nations” were becoming “more visible” than at any time since the organization of the Church, Latter-day Saint leaders in Kirtland, Ohio, gathered for a conference. They prayed “separately and vocally to the Lord to reveal his will unto [them].” In acknowledgement of the prayers of these faithful members during times of intense trouble, the Lord comforted them, addressing the Saints three times with two powerful words: “my friends.”

Jesus Christ has long called His faithful followers His friends. Fourteen times in the Doctrine and Covenants, the Savior uses the term friend to define a sacred and cherished relationship. I am not talking about the word friend as the world defines it—subject to social media followers or “likes.” It cannot be captured in a hashtag or a number on Instagram or X.

Слова Спасителя — “ви Мої друзі” — є потужним закликом будувати вищі і святіші стосунки з усіма Божими дітьми.

У світі, повному суперечок і розділення, де замість ввічливого діалогу виявляються осуд і зневага, а дружба визначається лише спільністю поглядів, я усвідомив, що є досконалий, простий і божественний приклад, який ми можемо наслідувати, щоб мати єдність, любов та відчувати належність. Цей приклад — Ісус Христос. Я свідчу, що Він має велику силу об’єднувати.

Ми — Його друзі

У грудні 1832 року, коли “ознаки неспокою серед народів” стали “більш явними”, ніж будь-коли відтоді, як було організовано Церкву, провідники святих останніх днів у Кертленді, шт. Огайо, зібралися на конференцію. Вони молилися “окремо і вголос Господу, щоб Він відкрив [їм] Свою волю”. Почувши молитви цих вірних членів Церкви, промовлені в часи великого занепокоєння, Господь утішив їх. Звертаючись до святих, Він тричі назвав їх двома особливо значущими словами — “Мої друзі”.

Ісус Христос здавна називав Своїх вірних послідовників Своїми друзями. В Ученні і Завітах Спаситель чотирнадцять разів використовує слово друг, коли йдеться про священні й дорогі серцю стосунки. Я не говорю про словодругу тому значенні, яке використовує світ, маючи на увазі підписників у соціальних медіа або тих, хто ставить “вподобайки”. Справжнє значення цього слова не-

Admittedly, as a teenager, I remember dreaded conversations when I heard those painful words “Hey, can we just be friends?” or “Let’s just stay in the friend zone.” Nowhere in holy writ do we hear Him say, “Ye are just my friends.” Rather, He taught that “greater love hath no man than this, that a man lay down his life for his friends.” And “ye are they whom my Father hath given me; ye are my friends.”

The sentiment is clear: the Savior numbers each of us and watches over us. This watchcare is not trivial or insignificant. Rather, it is exalting, elevating, and eternal. I see the Savior’s declaration “ye are my friends” as a clarion call to build higher and holier relationships among all of God’s children “that we may be one.” We do this as we come together seeking both opportunities to unite and a sense of belonging for all.

We Are One in Him

The Savior beautifully demonstrated this in His call to “come, follow me.” He drew upon the gifts and individual attributes of a diverse group of followers to call His Apostles. He called fishermen, zealots, brothers known for their thunderous personalities, and even a tax collector. Their belief in the Savior and desire to draw unto Him united them. They looked to Him, saw God through Him, and “straightway left their nets, and followed Him.”

I too have seen how building higher and holier relationships brings us together as one. My wife, Jennifer, and I were blessed to raise our five children in New York City. There in that busy metropolis, we formed precious and sacred relationships with neighbors, school friends, business associates, faith leaders, and fellow Saints.

In May of 2020, just as the world was grappling with the spread of a global pandemic, members of the New York City Commission of Religious Leaders met virtually in an abruptly called meeting. There was no agenda. No special guests. Just a request to come together and

можливо відобразити хештегом або цифрами в Instagram чи X.

Зізнаюся, що я пам’ятаю ті жахливі для мене розмови у підлітковому віці, коли чув такі болісні слова: “А чому б нам не бути просто друзями?” або “Давай просто залишимося друзями”. Нідє у Святих Писаннях ми не чуємо, щоб Він сказав: “Ви для Мене просто друзі”. Натомість Він навчав, що: “Ніхто більшої любови не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх”. І “ви ті, кого Мій Батько дав Мені; Ви Мої друзі”.

Посил зрозумілий: Спаситель знає кожного з нас і наглядає за нами. Це дбайливий нагляд, а не просто формальний. Насправді він є таким, що підносить, звеличує і триває вічно. Я вбачаю у словах Спасителя “ви Мої друзі” потужний заклик будувати вищі і святіші стосунки з усіма Божими дітьми: “щоб ми могли бути єдиними”. Ми будуємо їх, коли збираємося разом, шукаючи нагод, щоб об’єднатися і дати можливість всім відчувати свою належність.

Ми єдині в Ньому

Спаситель чудово продемонстрував це у Своему заклику: “[Ідіть] вслід за Мною”. Покликаючи Своїх апостолів, Він знав, які є таланти і характерні риси у кожного з багатьох таких не схожих одне на одного Його послідовників. Він покликав рибалок, зилотів, братів, відомих своїм громовим характером, і навіть митника. Їхня віра в Спасителя і бажання наблизитися до Нього об’єднали їх. Вони дивилися на Нього, бачили, що з Ним Бог, і “зараз покинули сіті, та й пішли вслід за Ним”.

Я також бачив, як побудова вищих і святіших стосунків об’єднує нас в одне ціле. Ми з моєю дружиною Дженніфер мали благословення виховувати своїх п’ятьох дітей у Нью-Йорку. Там, у тому гамірному мегаполісі, ми налагодили чудові й священні стосунки із сусідами, шкільними друзями, діловими партнерами, очільниками релігійних конфесій та зі святими.

У травні 2020 року, коли весь світ борівся з поширенням глобальної пандемії, члени Комітету релігійних провідників міста Нью-Йорк віртуально зібралися на терміново скликану нараду. Не було ніякого порядку денного. Не було ніяких особливих гостей.

discuss the challenges we were all facing as faith leaders. The Centers for Disease Control had just reported that our city was the epicenter of the COVID-19 pandemic in the United States. This meant no more gathering. No more coming together.

For these religious leaders, removing the personal ministry, the congregational gathering, and the weekly worship was a devastating blow. Our small group—which included a cardinal, reverend, rabbi, imam, pastor, monsignor, and an elder—listened to, consoled, and supported one another. Instead of focusing on our differences, we saw what we had in common. We spoke of possibilities and then probabilities. We rallied and responded to questions about faith and the future. And then we prayed. Oh, how we prayed.

In a richly diverse city filled with complexity and colliding cultures, we saw our differences dissipate as we came together as friends with one voice, one purpose, and one prayer.

No longer were we looking across the table at each other but heavenward with each other. We left each subsequent meeting more united and ready to pick up our “shovels” and go to work. The collaboration that resulted and the service rendered to thousands of New Yorkers taught me that in a world calling for division, distance, and disengagement, there is always much more that unites us than divides us. The Savior pled, “Be one; and if ye are not one ye are not mine.”

Brothers and sisters, we must stop looking for reasons to divide and instead seek opportunities to “be one.” He has blessed us with unique gifts and attributes that invite learning from one another and personal growth. I often told my university students that if I do what you do and you do what I do, we don’t need each other. But because you don’t do what I do and I don’t do what you do, we do need each other. And that need brings us together. To divide and conquer is the adversary’s plan to destroy friendships, families, and faith. It is the Savior who unites.

Просто прохання зібратися разом і обговорити виклики, з якими ми всі стикнулися як релігійні провідники. Центри з контролю за захворюваннями щойно повідомили, що наше місто стало епіцентром пандемії COVID-19 у Сполучених Штатах. Це означало, що більше не будуть проводитися очні збори. Більше не можна збиратися разом.

Для цих релігійних провідників унеможливлення особистого пастирського служіння, зібрання громадою і щотижневого поклоніння стало нищівним ударом. Члени нашої невеличкої групи, до складу якої входили кардинал, преподобний отець, рабин, імам, пастор, монсеньйор і старійшина, слухали, втішали і підтримували одне одного. Замість того, щоб зосереджуватися на відмінностях, ми бачили те, що у нас було спільного. Ми говорили про можливості, а потім про ймовірність. Ми згуртувалися і давали відповіді на запитання, які стосувалися віри і майбутнього. А потім ми молилися. О, як же ми молилися!

У місті, яке вражає своєю різноманітністю, складністю і перетином різних культур, ми побачили, як наші відмінності розсіялися, коли ми об’єдналися як друзі, маючи єдиний голос, єдину мету і єдину молитву.

Ми вже не дивилися одне на одного через стіл, але разом дивилися в небеса. Після кожної наступної зустрічі ми уходили більш згуртованими, готовими взяти свої “лопати” і йти працювати. В результаті такої співпраці і служіння тисячам жителів Нью-Йорка я зрозумів, що у світі, який закликає до розділення, дистанціювання та відчуження, завжди є набагато більше того, що нас об’єднує, ніж того, що розділяє. Спаситель благав: “Будьте єдиними; а якщо ви не єдині, ви не Мої”.

Брати і сестри, ми повинні припинити шукати причини для розділення, а натомість маємо шукати можливості, щоб “бути єдиними”. Він благословив нас унікальними дарами і якостями, і це надихає нас навчатися одне від одного та особисто зростати. Я часто казав студентам, яких навчав в університеті, що якщо я роблю те, що робите ви, а ви робите те, що роблю я, то ми не потрібні одне одному. Але оскільки ви не робите те, що роблю я, а я не роблю те, що робите ви, ми дійсно потрібні одне одному. І ця потреба нас об’єднує. Розділяти і брати під контроль — це план

We Belong to Him

One of the promised blessings of “becoming one” is a powerful sense of belonging. Elder Quentin L. Cook taught that “the essence of truly belonging is to be one with Christ.”

On a recent visit with my family to the West African country of Ghana, I was enamored with a local custom. Upon arriving at a church or home, we were greeted with the words “you are welcome.” When food was served, our host would announce, “You are invited.” These simple greetings were extended with purpose and intentionality. You are welcome. You are invited.

We place similar sacred declarations on our meetinghouse doors. But the sign Visitors Welcome is not enough. Do we warmly welcome all who come through the doors? Brothers and sisters, it is not enough to just sit in the pews. We must heed the Savior’s call to build higher and holier relationships with all of God’s children. We must live our faith! My father often reminded me that simply sitting in a pew on Sunday doesn’t make you a good Christian any more than sleeping in a garage makes you a car.

We must live our life so that the world does not see us but sees Him through us. This does not take place only on Sundays. It takes place at the grocery store, the gas pump, the school meeting, the neighborhood gathering—all places where baptized and unbaptized members of our family work and live.

I worship on Sunday as a reminder that we need each other and together we need Him. Our unique gifts and talents that differentiate us in a secular world unite us in a sacred space. The Savior has called upon us to help one another, lift one another, and edify each other. This is what He did when He healed the woman with an issue of blood, cleansed the leper who pled for His mercy, counseled the young prince who asked what more he could do, loved Nicodemus, who knew but faltered in his faith, and sat with the woman at the well, who did not fit the

супротивника, спрямований на знищення дружби, сімей і віри. Саме Спаситель є Тим, Хто єднає.

Ми належимо Йому

Одне з обіцяних благословень, яке приходить, якщо “стати єдиними” — це сильне відчуття належності. Старійшина Квентін Л. Кук навчав, що “суть справжньої належності полягає в тому, щоб бути єдиними з Христом”.

Під час недавньої поїздки зі своєю сім’єю до Гани, країни у Західній Африці, я був у захваті від одного з місцевих звичаїв. Коли ми приходили до церкви або додому, нас вітали словами: “Ласкаво просимо!” Коли подавали їжу, господар оголошував: “Запрошуємо до столу!” Ці прості запрошення були виголошені свідомо і з певним наміром. Вам тут раді. Вас запрошують.

Подібні священні запрошення ми розміщуємо на дверях наших домів зборів. Але таблички “Ласкаво просимо!” недостатньо. Чи тепло ми вітаємо всіх, хто входить у двері? Брати і сестри, недостатньо просто сидіти на лавках. Ми повинні дослухатися до закликів Спасителя — будувати вищі і святіші стосунки з усіма Божими дітьми. Ми повинні жити за нашою вірою! Мій батько часто нагадував мені, що просте сидіння на лаві в неділю не зробить з людини хорошого християнина, так само як і спання в гаражі не перетворить вас на автомобіль.

Ми повинні жити так, щоб світ, дивлячись на нас, бачив не нас, а Його. І це стосується не лише неділі. Так має бути, коли ми знаходимося в продуктовому магазині, на автозаправці, на шкільних та громадських зборах, в усіх місцях, де працюють і живуть охрищені та неохрищені члени Божої родини.

Коли я відвідую недільні богослужіння, це слугує мені нагадуванням, що ми потрібні одне одному і що всі ми разом маємо потребу в Ньому. Наші унікальні дари і таланти, які вирізняють нас з-поміж інших у мирському світі, об’єднують нас у священному місці. Спаситель покликав нас допомагати одне одному, надихати і підтримувати одне одного. Саме це Він зробив, коли зцілив жінку, яка була хворою на кровотечу, очистив прокаженого, який благав Його про милість, дав пораду молодому правителю, який запитав, що

custom of the day but to whom He declared His messianic mission. This to me is church—a place of gathering and recovery, repair and refocus. As President Russell M. Nelson has taught: “The gospel net is the largest net in the world. God has invited all to come unto Him. ... There is room for everyone.”

Some may have had experiences that make you feel you do not belong. The Savior’s message to you and me is the same: “Come unto me, all ye that labour and are heavy laden, and I will give you rest.” The gospel of Jesus Christ is the perfect place for us. Coming to church offers the hope of better days, the promise that you are not alone, and a family who needs us as much as we need them. Elder D. Todd Christofferson affirms that “being one with the Father, Son, and Holy Spirit is without doubt the ultimate in belonging.” To any who have stepped away and are seeking a chance to return, I offer an eternal truth and invitation: You belong. Come back. It is time.

In a contentious and divided world, I testify that the Savior Jesus Christ is the great unifier. May I invite each of us to be worthy of the Savior’s invitation to “be one” and to boldly declare, as He did, “Ye are my friends.” In the sacred name of Jesus Christ, amen.

ще він може зробити, з любов’ю поставився до Никодима, який мав знання, але хитався у своїй вірі, а ще коли сидів біля криниці з жінкою, яка жила не так, як веліли тогочасні звичаї, але якій Він відкрив Свою месіанську місію. У цьому, як на мене, і полягає суть церкви — бути місцем збирання і відновлення, зцілення і переосмислення. Як навчав Президент Рассел М. Нельсон: “Невід євангелії є найбільшим неводом у світі. Бог запросив усіх прийти до Нього... Місце є для кожного”.

Декому з вас, можливо, довелося пережити щось таке, через що ви почувалися чужими серед своїх. Послання Спасителя до вас і до мене залишається незмінним: “Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою!” Євангелія Ісуса Христа є ідеальним середовищем для нашого життя. Відвідування церкви дає надію на кращі дні, обіцяння, що ви не будете самотні і у вас є приходська родина — члени Церкви, яким ми потрібні так само, як вони потрібні нам. Старійшина Д. Тодд Крістофферсон стверджує, що “набуття єдності з Батьком, Сином і Святим Духом — це, поза сумнівом, найважливіший вид належності”. Усім, хто відійшов і шукає можливості повернутися, я промовляю вічну істину і запрошення. Ви потрібні. Повертайтеся. Час настав.

У світі, де точаться суперечки і є розділення, я свідчу, що Спаситель Ісус Христос має велику силу об’єднувати. Дозвольте мені запросити кожного з нас бути гідними запрошення Спасителя “бути єдиними” і сміливо проголошувати, як це робив Він: “Ви Мої друзі”. У священні ім’я Ісуса Христа, амінь.